

отъ ненависть и съжаление; тѣ съзнавахъ че всички тия напръдъ имъ ги изгледватъ съ такъвъ интересъ, както хората гледатъ на нѣколко живи уловени звѣрове. Това бѣ тежко, мъчително, но тѣ съзнавахъ невиннитѣ, че това, що сж извършили прѣди 11 дни, е прѣстѣпление, и че Отецеството ще имъ прости само зарадъ това, че сж били въведени въ него отъ виспитѣ си началници, на които дисциплината ги учи слѣпо да се покоряватъ . . . Тѣмъ по това врѣме се яви тукъ и Майоръ Стояновъ, — командуещий полка, — който не бѣше избѣгалъ, а останалъ въ квартирата си въ града. Войницитѣ го изгледахъ съ такъва ненависть, щото, струва ми се, ако бѣше имъ позволено, щехъ се нахвърлятъ отгорѣ му и минутно щѣше да бѣде разпокъсанъ.

На слѣдующий день бѣхъ изловени и доведени въ Кюстендилъ повечето офицери, отъ което се оказа, че мнозина си бѣхъ въ града, съ изключение на кап. Муסיнова и подпоручикъ Лѣкарски, които бѣхъ избѣгали въ Турция, отъ гдѣто се завърнахъ слѣдъ нѣколко мѣсеца. Всичкитѣ изловени офицери, съ изключение на поручика Іакърова, който бѣ напусналъ полка при връщанието му отъ София и се бѣ обявилъ противъ тѣхъ, отправихъ въ Радомиръ, гдѣто ги затворихъ въ пѣхотнитѣ казарми, отъ гдѣто по-старшитѣ уволнихъ, а младшитѣ освободихъ и разпратихъ по другитѣ войсковы части.

Нещастнитѣ войница, слѣдъ формалното разформирувание на полка, сж по заплатихъ за прѣстѣплението. На какви наказания бидохъ излагани тѣ въ казармитѣ въ нѣколко нощи отъ тогиващия военски началникъ, перото се отказва да описва и нека това да се отдаде на забвение, ако